

tio spectetur posteriori modo, nempe ut est vel universalis vel particularis, tunc pro absurdo non habemus enunciationem constare quatuor partibus, quarum tres concurrunt ad constituendam enunciationem in se, ut est enunciatio scilicet categorica: quarta autem constituit enunciationem in esse universalis vel particularis enunciationis, estque ipsum signum.

TH. VI. Signa sunt vel universalia vel particularia. Universalia sunt: *Omnis, Nullus &c.* Particularia sunt: *Quidam, aliquis &c.* Dicuntur Signa universalia, quia scilicet id, cui adduntur in omnia sua inferiora, aut ea, de quibus dici potest, seorsim sumpta, distribuunt, ut: *Omnis homo est animal, Nullus homo est lapis,* hic tamen *Omnis & Nullus* tanquam signa universalia distribuunt hominem in omnia sua inferiora seu individua. Hoc vult Versorius, qui in Summ. Petri Hispani tract. 1. dicit, quod signum universale faciat terminum, cui jungitur teneri universaliter pro omnibus suis suppositis: Signa autem particularia sunt & ideo dicuntur, quia scilicet illi, cui apponuntur, ad significant hoc saltem, quod pro aliquo vel aliquibus sumatur, v. g. *Quidam homines sunt pii, Aliquis homo est doctus.* Signa hæc denotant quidem inferiora, sed non omnia, & ideo dicuntur particularia. Primò agendum de universalibus, & in specie de signo *Omnis*.

TH. VII. Vox *Omnis* sumitur vel distributive vel collective. Dicitur, quod vox *Omnis* sumatur distributive, hoc est, quod subjectum in omnia sua inferiora distribuatur, ita ut subjectum de quolibet sub subjecto contento affirmari vel negari possit, idque vulgò dupliciter fieri dicitur, vel enim signum *Omnis* sumitur pro generibus singulorum, vel sumitur pro